

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อการสื่อความหมาย การทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน การถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ทักษะคติ ตลอดจนความต้องการของแต่ละบุคคล ล้วนต้องอาศัยภาษาเป็นสื่อกลางทั้งสิ้น ภาษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมมนุษย์ตลอดมา เนื่องจากภาษาเป็นสิ่งมีคุณค่าสำหรับสังคมมนุษย์ นักมานุษยวิทยาได้จัดภาษาให้เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม เพราะภาษาที่มีความเป็นระบบ เป็นสิ่งที่ถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง เป็นสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และเป็นที่ยอมรับโดยสมาชิกของสังคมนั้น (เสาวลักษณ์ สมวงษ์, 2545 : 1) ภาษาแต่ละภาษาจะมีผู้พูดที่อยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งเราเรียกกลุ่มคนหรือชุมชนที่ประกอบไปด้วยคนที่พูดภาษาเดียวกันเหล่านี้ว่า ชุมชนภาษา ซึ่งประเทศแต่ละประเทศถือว่าเป็นหนึ่งชุมชนภาษาและภายในแต่ละชุมชนภาษาหรือแต่ละประเทศอาจจะมีภาวะหลายภาษา (Multilingualism) อันเนื่องมาจากสมาชิกในชุมชนนั้นๆ มีความรู้ความสามารถในการพูดมากกว่าหนึ่งภาษาได้ ดังเช่น ประเทศไทยประกอบด้วยคนที่พูดภาษาไทย แต่ความเป็นจริงแล้วมีคนไทยบางกลุ่มที่พูดภาษาอื่นได้ด้วย เช่น ใน 4 จังหวัดภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่ สตูล ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส มีภาษาที่ใช้ นอกจากภาษาไทย คือ ภาษามลายู (มลายู) ซึ่งต่างจากจังหวัดอื่นในประเทศไทย นอกจากนี้ในภาคอีสานยังมีการใช้ภาษาถิ่นอีสานหรือภาษาลาว และมีบางอำเภอในจังหวัดเช่นศรีสะเกษ บุรีรัมย์ สุรินทร์ ใช้ภาษาเขมร ซึ่งถือว่าเป็นชุมชนย่อยในชุมชนภาษาใหญ่คือประเทศไทย (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2542 : 92)

จากสภาพวิถีชีวิตของชาวชนบทแต่เดิมที่อยู่ได้ด้วยตนเองมีการพึ่งพาสิ่งแวดล้อม และพึ่งพาอาศัยกันและกันในเชิงเศรษฐกิจและสังคม วัฒนธรรมของชาวชนบทเหมาะสมกับวิถีชีวิตในถิ่นที่อยู่ของเขา เด็กในชนบทใช้ภาษาที่หนึ่งของตนเองในการสื่อความหมายซึ่งกันและกันในการอยู่ร่วมกันและการร่วมกับผู้อื่นในท้องถิ่นของตน เมื่อเด็กต้องจากบ้านมาโรงเรียนก็มักจะประสบปัญหาในการสื่อความหมายกับครูด้วยภาษาไทยกลาง เนื่องจากแตกต่างจากภาษาของตนที่ใช้อยู่ที่บ้าน ทำให้เกิดอุปสรรคทางภาษาในการจัดการเรียนการสอนแก่ครูและเด็กขึ้น อุปสรรคและปัญหาที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนในโรงเรียน

ยังไม่สามารถช่วยให้เด็กรู้จักและเข้าใจตนเองได้ การดำเนินการตามโครงการวิจัยแม่บท เรื่อง “การอบรมเลี้ยงดูเด็กตามวิถีไทย : รูปแบบสำหรับการศึกษาปฐมวัย” พบข้อสังเกต 3 ประการ ได้แก่ 1) พัฒนาการของเด็กปฐมวัยในกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินด้วยแบบวัดพัฒนาการเด็ก Thai Development Screening Test (TDST) ต่ำกว่าความสามารถที่สังเกตได้จากสถานการณ์จริง 2) เด็กที่เรียนรู้ภาษาไทยกลางในโรงเรียน มักไม่พูดในสถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาไทยกลาง แต่จะพูดได้คล่องถ้าได้ใช้ภาษาที่หนึ่ง 3) ประการที่สาม เด็กแสดงท่าทางคับข้องใจที่สื่อสารด้วยภาษาไทยกลางไม่ได้ ข้อสังเกตดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าภาษาไทยกลางเป็นอุปสรรคสกัดกั้นความสามารถทางการสื่อสารและการเรียนรู้ที่แท้จริงของเด็ก

เด็กวัยอนุบาล 3-6 ขวบซึ่งเริ่มเข้าเรียนในชั้นอนุบาลอยู่ในช่วงที่มีพัฒนาการทางการพูดควบคู่ไปกับกรรมพัฒนาการด้านอื่นๆ และเป็นวัยที่เริ่มเข้าสู่ระบบโรงเรียนซึ่งมีบริบทสองภาษาเป็นครั้งแรก ซึ่งตามหลักพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่ใช้สองภาษานั้น จะเริ่มต้นด้วยระบบเสียงระบบเดียว ถ้าภาษาใดเด่นกว่า ความชัดเจนของเสียงพูดจะคล้ายคลึงกับภาษาที่เด่นนั้น และต่อมาเด็กจะประสมประสานคำศัพท์และโครงสร้างทั้งสองภาษาเข้าด้วยกัน จากนั้นเด็กจะแปลจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งโดยอัตโนมัติ หากเด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสองภาษาตลอดเวลาพัฒนาการทั้งสองภาษาจะคงที่ควบคู่กันไป แต่ถ้าเด็กมีปฏิสัมพันธ์ภาษาใดภาษาหนึ่งมากกว่าหรือปฏิสัมพันธ์ในลักษณะภาษาเดียว เด็กจะกลายเป็นเด็กที่พัฒนาภาษาเดียวในที่สุด (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2539 : 56)

เด็กวัยอนุบาลกำลังอยู่ในวัยที่เริ่มเรียนภาษา ซึ่งการเรียนจะประสบผลสำเร็จก็ต่อเมื่อเด็กได้เรียนรู้อย่างมีความหมายจากสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันของเขา แต่การที่เด็กต้องหัดเรียนสองภาษา คือ การเรียนภาษาที่หนึ่งที่บ้าน และเรียนภาษาไทยกลางเป็นภาษาที่สองที่โรงเรียนไปพร้อมกัน ถ้าการสอนไม่ได้ยอมรับประสบการณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมของเด็ก และไม่คำนึงถึงบริบททางสังคมและวัฒนธรรมในการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ก็จะทำให้เด็กสับสนและประสบปัญหาในการเรียนได้ เนื่องจากเด็กขาดความเข้าใจภาษาที่สองและขาดทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย ทำให้เด็กมีอุปสรรคในการเรียนรู้เรื่องต่างๆ เพราะภาษาเป็นสื่อกลางระหว่างประสบการณ์กับความคิด การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็กวัยอนุบาลจึงเป็นการสร้างเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการที่จะนำไปใช้ในการเรียนรู้ตลอดชีวิตของเด็ก (เสาวลักษณ์ สมวงษ์, 2545 : 6)

การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย หรือเด็กวัยอนุบาลในเขตพื้นที่ภาคอีสาน ในการจัดการเรียนรู้มุ่งใช้ภาษาไทยกลางเป็นหลัก เพราะครูเห็นว่าการเรียนรู้ในระบบโรงเรียน

ต้องพัฒนาและฝึกหัดการใช้ภาษาไทยกลางเป็นหลัก ทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในการสื่อสาร หรือพูดแสดงความต้องการหรือแสดงความคิดเห็น บางครั้งเด็กเกิดความคับข้องใจในการพูด การสื่อความหมายทำให้เด็กไม่พัฒนาการทางด้านการคิด หรือการแสดงออกเท่าที่ควร จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้จัดการเรียนรู้อายุ 3-6 ขวบ มาเป็นระยะ 24 ปี พบว่าเด็กจะติดการพูดภาษาถิ่นอีสานมาจากบ้านและไม่กล้าพูด และบางครั้งก็พูดผิด แล้วโดนเพื่อนล้อเลียนซึ่งส่งผลให้เด็กอายเพื่อน ไม่กล้าพูด ทำให้เด็กขาดเครื่องมือที่สำคัญในการเรียนรู้ และขาดความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem) ในการที่จะแสวงหาความรู้และการอยู่ร่วมกับผู้อื่น

การเรียนรู้ภาษาของเด็กโดยผ่านวรรณกรรมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดเวลาในขณะที่เด็กๆ กำลังเติบโตอยู่ในท้องถิ่นของตน ซึ่งการมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาสามารถพบได้ในทุกวัฒนธรรม เด็กเล็กๆ เล่นอยู่ท่ามกลางเสียงจากหลายๆ ภาษา และมีโอกาสได้สัมผัสภาษามากมายจากหนังสือ หรือข้อเขียนต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเด็ก จะได้เรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับเสียงที่มีความหมาย ในทุกๆ วันเด็กๆ จะมีความสุขกับการได้ค้นพบภาษาและความหมายของภาษาจากบทเพลง บทกวี นิทานพื้นบ้าน เรื่องเล่า หนังสือ และงานเขียนวรรณกรรมต่างๆ ของกลุ่มผู้คนหลากหลายที่อยู่ร่วมกัน โดยเฉพาะการใช้วรรณกรรมกับเด็กเล็กๆ ในวัยก่อนการอ่านล้วนส่งผลต่อพัฒนาการและการแสดงออกทางเจตคติที่เกิดขึ้น ซึ่งเจตคติเหล่านี้จะยังคงอยู่กับพวกเขาไปจนตลอดชีวิต

นิทานเป็นวรรณกรรมที่เหมาะสมกับเด็กทุกเพศ ทุกวัย โดยเฉพาะวัยอนุบาลอายุ 3-6 ขวบ เด็กวัยนี้ชอบฟังนิทานเป็นชีวิตจิตใจ ชอบคิด ชอบจินตนาการ ครูสามารถปลูกฝังพฤติกรรมที่ดีงามผ่านการซึมซับเข้าไปในจิตใจด้วยนิทานได้ ซึ่งนิทานจะเป็นตัวแบบที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อเด็กมาก เพราะตัวละครในนิทานสามารถสร้างความสนใจของเด็ก และมีพลังในการโน้มน้าวเจตคติ ตลอดจนเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ การเล่านิทานจึงเป็นกิจกรรมการสอนวิธีหนึ่งที่นักการศึกษายอมรับว่ามีความสำคัญ โดยเฉพาะกับเด็กวัยก่อนประถมศึกษา ซึ่งยังอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ นิทานจะเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ต่างๆ ในโลกแห่งจินตนาการนั้นๆ เชื่อมสู่โลกแห่งความจริงได้ในที่สุด

การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กมีหลายรูปแบบการเล่านิทาน การอ่านหนังสือ เป็นกระบวนการที่ง่าย ประหยัด และดีที่สุดในวิธีหนึ่ง ที่จะช่วยส่งเสริมและเตรียมความพร้อมของเด็กทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และสติปัญญา นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่จะช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ แม่ ผู้ปกครอง ครูกับเด็กให้แน่นแฟ้น

เป็นตัวกลางที่จะส่งผ่านความรัก ความอบอุ่นและที่สำคัญยังเป็นการเสริมสร้างจินตนาการ พัฒนาความคิดสร้างสรรค์และฝึกให้เด็กมีสมาธิมากขึ้น (กุลวรา ชูพงศ์ไพโรจน์และคณะ. 2550 : 26)

ปัจจุบันมีการนำนิทานพื้นบ้านหรือนิทานมาปรับให้เหมาะกับเด็กและร่วมสมัย มากขึ้น ตัวอย่างการนำนิทานพื้นบ้านมาปรับให้เหมาะกับเด็กใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เช่น การนำ เรื่องพระมหาชนกมาปรับเป็นรูปแบบของการ์ตูนภาพ ทั้งสีและขาวดำ การนำนิทานพื้นบ้าน เรื่องนางอุทธรธา หรือเต้าน้อยทองคำ มาทำเป็นสมุดบันทึกประจำวันของสำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก การนำเรื่องปลาบู่ทองมาทำเป็นการ์ตูนภาพออกแพร่ภาพทางโทรทัศน์สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ ดีที่มีคนให้ความสำคัญกับนิทานพื้นบ้านสำหรับเด็กมากขึ้นกว่าที่ผ่านมา และเป็นการให้ ความสำคัญกับภูมิปัญญาชาวบ้านโดยการฟื้นฟูคุณธรรม จริยธรรม จากกลวิธีอันแยบยลของ คนโบราณในการสั่งสอนบุตรหลานของตนผ่านนิทานพื้นบ้านต่าง ๆ การนำนิทานพื้นบ้านมา ปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย จึงเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถพัฒนาพฤติกรรม ทางภาษาของเด็กได้เป็นอย่างดีทั้งทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะ อย่างยิ่งในระดับปฐมวัยต้องปลูกฝังทักษะทั้งด้านการฟังและการพูดให้ดีก่อนเพื่อเป็นเครื่องมือ ในการเรียนรู้ที่สำคัญตลอดชีวิตของเด็ก การใช้นิทานพื้นบ้านโดยเล่าเป็นภาษาถิ่นนับ เป็น ภาษาแม่ที่เด็กมีความเข้าใจและสัมผัสมาตั้งแต่แรกเกิด ทำให้เด็กคุ้นเคยและซึมซับได้อย่าง รวดเร็วและสื่อเข้าถึงจิตใจเด็กได้มากกว่าภาษาที่สองหรือภาษาไทยกลางที่ใช้ที่โรงเรียน ซึ่งเด็ก ยังไม่คุ้นเคยกับภาษาใหม่นั้น กิจกรรมการเล่านิทานจึงอาจเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้เด็ก สนใจและปรับตัวให้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาไทยได้ ด้วยการเล่านิทานสองภาษาที่ตระหนักถึง ความสำคัญและความผสมผสานระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองเข้าด้วยกัน โดยการเล่า ควบคู่กันไปทั้งภาษาไทยและภาษาถิ่นอีสาน การถ่ายทอดเรื่องราวจากบริบทและความเป็นอยู่ที่ สัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตของเด็ก อันเป็นการสื่อสารอย่างมีความหมายจากครูสู่เด็กใน บรรยากาศกิจกรรมสัมพันธ์ที่อบอุ่น เด็กจะได้รับประสบการณ์ทางภาษาเชื่อมโยงสู่ชีวิตจริง ที่ละน้อย จนสามารถฟังอย่างเข้าใจ สามารถสื่อสารและถ่ายทอดความคิดหรือความรู้สึก กล่าวพูด อันจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะชีวิตด้านต่างๆ ด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ตลอดจนจากประสบการณ์ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับเด็กระดับปฐมวัยของผู้วิจัยซึ่งมีประสบการณ์มายาวนาน พบว่าเด็กยังต้องได้รับการ ส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาให้ดีขึ้นทั้งภาษาที่หนึ่งคือ ภาษาถิ่นอีสานและภาษาไทย ผู้วิจัยจึง สนใจที่จะศึกษาว่าการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านอีสาน

จะสามารถพัฒนาพฤติกรรมกาฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยได้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด เพราะเด็กในระดับปฐมวัยควรได้รับการสร้างเสริมทักษะพื้นฐานด้านภาษา โดยเฉพาะด้านการฟังและการพูดเป็นสิ่งที่ควรพัฒนาเป็นอย่างยิ่ง การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลสำคัญและเป็นประโยชน์ให้ครู ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยได้พิจารณาเลือกกิจกรรมและวิธีการในการพัฒนาพฤติกรรมกาฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยได้เหมาะสมยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหนังสือนิทานพื้นบ้านอีสานประกอบภาพสำหรับเด็กปฐมวัย
2. เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านอีสานประกอบภาพสำหรับเด็กปฐมวัย
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมกาฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านอีสาน
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อหนังสือนิทานพื้นบ้านอีสาน

สมมุติฐานการวิจัย

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์จากการเรียนรู้ด้วยหนังสือนิทานพื้นบ้านอีสานแล้วมีพฤติกรรมกาฟังและการพูดหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชาย - หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 23 คน โรงเรียนบ้านเลิงแฝกบัวแก้ว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 3

2. เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างหนังสือนิทานพื้นบ้านอีสาน เป็นเนื้อหาสำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 7 เรื่อง ดังนี้

- 2.1 ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ ใช้ประกอบการสอนเรื่อง ความกตัญญู
- 2.2 พญาคนคาก ใช้ประกอบการสอนเรื่อง ประเพณีบุญบั้งไฟ
- 2.3 งูเขี้ยวกับตุ๊กแก ใช้ประกอบการสอนเรื่อง สัตว์เลื้อยคลาน
- 2.4 น้าวพิเศษ ใช้ประกอบการสอนเรื่อง การประหยัด
- 2.5 จรเข้ไม่มีถิ่น ใช้ประกอบการสอนเรื่อง สัตว์บกสัตว์น้ำ
- 2.6 ดิดคุดมดงาม ใช้ประกอบการสอนเรื่อง การรู้จักแก้ปัญหา
- 2.7 สองเกลอ ใช้ประกอบการสอนเรื่อง เพื่อนรัก

3. ตัวแปร ที่วิจัย มีดังนี้

3.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านอีสาน

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย

4. สถานที่ดำเนินการวิจัย

โรงเรียนบ้านเลิงแฝกบัวแก้ว อำเภอภูผา จังหวัดมหาสารคาม 44130

5. ระยะเวลาที่ใช้วิจัย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 เดือน กรกฎาคม 2552 ถึง 30 กันยายน 2552

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กชาย – หญิง อายุระหว่าง 4 – 5 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนบ้านเลิงแฝกบัวแก้ว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 3 จำนวน 23 คน

นิทานพื้นบ้านอีสาน หมายถึง เรื่องที่เล่าสืบกันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาวอีสาน ส่วนใหญ่ถ่ายทอดด้วยวาจา แต่ก็มีจำนวนมากที่ได้รับการบันทึกไว้ นิทานพื้นบ้านอีสาน ปรากฏอยู่ใน วัฒนธรรมภาคอีสาน มีทั้งความแตกต่าง หลากหลาย และความเหมือน มีความสำคัญในการเข้าถึงวัฒนธรรมของชุมชนอีสาน

หนังสือนิทานพื้นบ้านอีสาน หมายถึง หนังสือเกี่ยวกับนิทานพื้นบ้านอีสานที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จากเนื้อหาของนิทานพื้นบ้านอีสานที่มีอยู่ในวัฒนธรรมท้องถิ่น และจากหนังสือนิทานพื้นบ้านที่บุคคล หรือหน่วยงานต่างๆ ได้รวบรวมไว้ โดยได้ปรับเนื้อหา หรือด้อยคำให้เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัย

ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง อัตราความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนเป็นการหาค่าอัตราส่วนความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยการเทียบคะแนนที่เปลี่ยนแปลงจากการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนทดสอบหลังเรียน เมื่อเรียนด้วยหนังสือนิทานพื้นบ้านอีสานประกอบภาพ

พฤติกรรมการฟัง หมายถึง พฤติกรรมการฟังที่เด็กแสดงออกขณะร่วมกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือภาพนิทานพื้นบ้านอีสาน แบ่งเป็น

1. สมาธิในการฟัง หมายถึง การฟังอย่างตั้งใจ สงบ แสดงออกถึงการใส่ใจในการฟังเรื่องราวหรือกิจกรรมตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่พูดคุยหรือทำกิจกรรมอื่นขณะที่ฟัง
2. มารยาทในการฟัง หมายถึง การแสดงออกถึงการให้ความสนใจ ผู้พูด ไม่ขัดจังหวะการพูดหรือการนำเสนอกิจกรรมของครู

พฤติกรรมการพูด หมายถึง พฤติกรรมพูดที่เด็กแสดงออกขณะร่วมกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือภาพนิทานพื้นบ้านอีสาน แบ่งเป็น

1. การสนทนาและตอบคำถาม หมายถึง การที่เด็กสามารถสนทนา และตอบคำถามร่วมกับครูและเพื่อนเกี่ยวกับหนังสือนิทานพื้นบ้านหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านอีสาน
2. การเล่าเรื่องจากหนังสือ หมายถึง เด็กสามารถบอกหรือเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับนิทานพื้นบ้านอีสาน หลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านอีสาน
3. การแสดงความคิดเห็น หมายถึง เด็กสามารถพูด แสดงความคิดเห็นตามแนวคิดของตนเองจากการที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านอีสาน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ช่วยให้คุณ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย ใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาเลือกกิจกรรม และวิธีการในการส่งเสริมพฤติกรรมการพูดและการฟังของเด็กปฐมวัย ได้หลากหลายยิ่งขึ้น
2. ช่วยให้ผู้บริหารสถานศึกษา หรือผู้เกี่ยวข้องผลักดันเป็นนโยบายในการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการวัฒนธรรมทางภาษาโดยอ่านสื่อพื้นบ้านในแต่ละภูมิภาค

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY